

תעשיית הביצים

מעל 7 מיליון חרנגולות כלואות בכל דגע נחון בכלובי סוללה

לאחר הבקיעה עוברים האפרוחים מיון: את הזכרים משמידים (סיבה ראשונה היא שזכרים אינם מטילים ביצים. סיבה שניה היא שגופם אינו עבר עיוות גנטי במטרה להגיע למשקל עצום ולכן לא שווה כלכלית לגדל אותם לבשר). הם מושלכים למכלים, שם הם נמעכים למוות, נחנקים, או גוועים בייסורים מרעב.

בתנאי כליאה קשים אלה מפתחות התרנגולות תוקפנות, וכדי למנוע ניקור הדדי חותכים הלולנים את מקוריהן. החיתוך נעשה באמצעות להב מתכת לוחט, והוא מכאיב וטראומטי, כי רקמת המקור מכילה תאי עצב.

בתנאים טבעיים חיות תרנגולות שמונה שנים ויותר. במשקים המתועשים, לולנים נפטרים מהן כשהן בנות כשנתיים בלבד (כאשר יורדת יכולת ההטלה שלהן בשנית).

את הנקבות כולאים בכלובי מתכת צרים, שבהם אין הן יכולות אפילו למתוח את כנפיהן. רצפת הכלוב היא רשת אלכסונית, הגורמת לתרנגולות לפציעות, לעיוותים ברגליים ולמצוקה במשך כל ימי חייהן.

כדי לחסוך בעלויות המזון עד להמתתן, נהוג לקצץ בכמות המזון שניתנת לתרנגולות בחודש האחרון לחייהן, ולמנוע מהן מזון לחלוטין בימי חייהן האחרונים. התמותה בימים האחרונים היא חסרת חשיבות כלכלית, משום שמדובר בתרנגולות שממילא יומתו בקרוב.

כ-25% מן התרנגולות לא מגיעות כלל לשחיטה, אלא מתות כתוצאה מתנאי החיים הקשים בלול. את הנותרות מפנים בשיטות אלימות ומכאיבות: תופסים אותן ברגליהן כשראשיהן כלפי מטה, מספר תרנגולות בכל יד, ודוחסים אותן בכלובים צפופים. עצמותיהן של תרנגולות רבות נשברות במהלך פינוי אלים זה.